

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนองค์การสหประชาชาติได้ร่างอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on The Rights of The Child) ขึ้นในปีเด็กสากล พ.ศ.2522 เสร็จสิ้นและรับรองในเดือนพฤศจิกายน 2532 มีผลใช้บังคับในปี พ.ศ.2533 โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกำหนดขึ้นตามหลักการของกฎบัตรประชาชาติที่ว่าด้วยศักดิ์ศรี และคุณค่าของมนุษย์ที่เท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ และระลึกว่าเด็กมีสิทธิพิเศษที่ได้รับการดูแลช่วยเหลือคุ้มครองบนรากฐานของประเพณี และค่านิยมทางวัฒนธรรม อนุสัญญาฉบับนี้มีข้อบัญญัติ 54 ข้อ และ 40 ข้อแรก เป็นเรื่องว่าด้วยสิทธิของเด็กโดยตรง ซึ่งได้เน้นหลักการคุ้มครองเด็กจากการเลือกปฏิบัติ ประโยชน์สูงสุดของเด็ก การเคารพสิทธิหน้าที่ของบิดา มารดา การปกป้องสิทธิของเด็กในหลายมิติด้วยมาตรการทางนิติบัญญัติและบริหารที่เหมาะสมทั้งปวง นอกจากนั้นยังได้ตั้งคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิของเด็กขึ้นเพื่อตรวจสอบติดตามความก้าวหน้าของรัฐบาลในการดำเนินการให้สิทธิตามพันธกรณีของอนุสัญญานี้ให้บังเกิดผล

ประเทศไทยนั้นได้มีการลงนามในภาคยานุวัติสารของอนุสัญญาว่าด้วยเรื่องสิทธิเด็กเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2535 โดยได้ตั้งข้อสงวนไว้ 3 ข้อ คือ ข้อที่ 7 เรื่องสัญชาติ ข้อที่ 22 เรื่องสถานะของผู้ลี้ภัยและข้อ 29 เรื่อง การศึกษา ต่อมาได้ยกเลิกข้อสงวนข้อ 29 เมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ.2540 และอนุสัญญามีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2535 โดย 40 ข้อแรกของอนุสัญญามีหลักการที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิของเด็กโดยตรง เช่น

1. เด็กทุกคนต้องได้รับสิทธิต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกสีผิว เผ่าพันธุ์ และชนชั้นใดๆ
2. เด็กทุกคนจะต้องได้รับการคุ้มครองและมีโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ในทุกๆ ด้าน
3. เด็กทุกคนจะต้องได้รับสิทธิในการมีชื่อ สัญชาตินับตั้งแต่กำเนิด
4. เด็กทุกคนจะต้องได้รับประโยชน์ต่างๆ เกี่ยวกับความมั่นคงทางสังคมในทุกด้าน

5. เด็กทุกคนที่ด้อยทางกาย จิตใจและสังคม จะต้องได้รับการปฏิบัติรักษาการศึกษาและดูแลอย่างพิเศษ อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริงของชีวิต
6. เด็กทุกคนจะต้องได้รับความรักและเข้าใจในบรรยากาศแห่งความรักและความมั่นคงอบอุ่น
7. เด็กทุกคนจะต้องได้รับการศึกษาได้รับโอกาสเต็มที่ในการเล่นและการพักผ่อนหย่อนใจ
8. เด็กทุกคนจะต้องได้รับการคุ้มครองและบำบัดรักษาอย่างเร่งด่วน
9. เด็กทุกคนจะต้องได้รับการคุ้มครองจากการถูกทอดทิ้ง ทารุณทุพตติ และตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ทุกรูปแบบ ฯลฯ ซึ่งจากข้อกำหนดในอนุสัญญาที่กำหนดไว้ให้กับเด็กทั่วโลกโดยรวมทั้งในประเทศไทยด้วยนั้นจะได้รับผลสำเร็จและเป็นไปตามข้อกำหนดได้ จึงจำเป็นที่ทุกองค์กร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่มีอำนาจหน้าที่ต้องร่วมมือกัน ซึ่งในประเทศไทยได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ เพื่อช่วยเหลือเด็กให้ตรงตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก นอกจากนี้ยังมีหลายหน่วยงานที่มีส่วนช่วยกำหนดมาตรการและออกกฎหมายมาบังคับใช้ เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการจำกัดนโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อช่วยกำหนดมาตรการและออกกฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิให้กับเด็กทั่วไปที่ทุกคนควรได้รับคือ สิทธิในการมีส่วนร่วม เช่น สิทธิในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีในทุกๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อตน ต่อสิทธิในการแสดงออกได้รับหรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร

1. สิทธิเด็กในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง จากการถูกเอาเปรียบทางเพศ การใช้แรงงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ จากการถูกทรมาน ถูกลงโทษหรือการกระทำที่โหดร้าย
2. สิทธิในการดำรงชีวิต เช่น สิทธิที่จะได้รับการศึกษา
3. สิทธิในการดำรงชีวิต หรือสิทธิพื้นฐานทั่วไปของเด็ก เช่น สิทธิในการมีชีวิตอยู่ การมีชื่อและสัญชาติ

ซึ่งต่อมาในประเทศไทยเรานั้นได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อนำระบบวิธีทัศนัยมาใช้บันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนและใช้ระบบโทรศัพท์สนับสนุนปิดเพื่อทำการสืบพยานในศาลโดยไม่让孩子เผชิญหน้ากับผู้กระทำผิด การชี้ตัวต้องไม่ให้ผู้ต้องหาเห็นผู้เสียหายหรือพยาน แม้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันจะกำหนดให้รัฐสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาพลเมืองของชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ สติ ปัญญา คุณภาพ ชีวิตและจริยธรรม แต่ก็เป็นเพียงการแก้ปัญหาในชั้นต้นเท่านั้น เพราะกฎหมายฉบับอื่นๆ ที่ใช้คุ้มครองเด็กในปัจจุบันยังมีน้อย และกระบวนการยุติธรรมที่ใช้อยู่ใน

ปัจจุบัน ไม่เอื้ออำนวยต่อการคุ้มครองสิทธิเด็ก ไม่ว่าจะในฐานะของผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือพยาน ในการดำเนินคดี แม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ซึ่งใช้กับการดำเนินคดี และพิจารณาคดีโดยเฉพาะแต่บทบัญญัติ ดังกล่าวก็ยังไม่สามารถใช้ได้ครอบคลุมทั่วประเทศ

เพื่อให้การคุ้มครองและป้องกันความเสียหายต่อจิตใจของเด็กในการค้นหาความจริงใน คดีอาญา สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก รัฐสภาจึงได้แก้ไขประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดวิธีการพิเศษสำหรับการสอบสวนหรือสืบพยานเด็กที่มีอายุ ไม่เกิน 18 ปี ไม่ว่าจะเด็กนั้นจะเป็นผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยาน โดยให้ได้ทำการสอบสวนต่อ หน้าทีบุคคลที่เรียกว่า ทีมสหวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็นพนักงานสอบสวน นักจิตวิทยาหรือนักสังคม สงเคราะห์ พนักงานอัยการ และทนายความ กรณีที่เด็กตกเป็นผู้ต้องหาตลอดทั้งบุคคลที่เด็ก ไว้วางใจให้เข้าฟังการสอบสวนปากคำและการสืบพยานด้วย โดยสถานที่ต้องจัดให้เป็นสัดส่วน พิเศษจากห้องสอบสวนหรือห้องพิจารณาคดีโดยทั่วไปนอกจากนี้ยังมีวิธีการที่จะต้องหลีกเลี่ยงการ เผชิญหน้ากับผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่างการสอบสวนหรือสืบพยานที่ดำเนินการค้นหาความ จริง อีกทั้งหลีกเลี่ยงการได้รับการกระทบจิตใจจากการต้องเบิกความซ้ำๆ โดยใช้การบันทึกภาพ และเสียงตั้งแต่ขั้นสอบสวนและมานำเสนอในชั้นศาล

เพื่อการค้นหาความจริงในบทบัญญัติของมาตรการพิเศษดังกล่าวซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 โดยเฉพาะในมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย อันมิใช่ ความผิดที่เกิดจากการหลุมบอนต่อสู ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์ และ ปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิด ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็น เด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ การถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้พนักงานสอบสวนแยกกระทำเป็นสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและให้มีนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอและพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำเด็ก นั้น และในกรณีที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่าการถามปากคำเด็กคนใด หรือ คำถามใดอาจจะมีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง ให้พนักงานสอบสวนถามผ่าน นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะตามประเด็นคำถามของพนักงานสอบสวน โดยมีให้เด็กได้อินคำถามของพนักงานสอบสวนและห้ามมิให้ถามเด็กซ้ำซ้อนหลายครั้งโดยไม่มี

เหตุอันสมควร จะเห็นว่าการสอบสวนเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีตามมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่งดังกล่าวจะต้องสอบสวนในสถานที่ที่เหมาะสมและกระทำต่อหน้า ทิมสหวิชาชีพซึ่งเป็นกระบวนการคุ้มครองเด็ก จะเห็นว่าเกินความจำเป็นน่าจะมีการคุ้มครองในเฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อสู ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการเท่านั้นก็น่าจะเพียงพอแล้ว โดยการตัดความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กร้องขอออกไป ปริมาณคดีที่เข้าสู่กระบวนการสอบสวนดังกล่าวจะได้ลดลง และในมาตรา 133 ตรี ของพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 ซึ่งมีการเพิ่มเติมการคุ้มครองจากเดิมเฉพาะในฐานะที่ผู้เสียหายหรือพยานชี้ตัวผู้ต้องหาเท่านั้นเป็นการบังคับใช้กับการชี้ตัวบุคคลทุกประเภททั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กมากขึ้น ซึ่งเป็นการไม่สอดคล้องกับจำนวนความพร้อมด้านบุคลากร เครื่องมือ และอุปกรณ์ ตลอดจนกระทั่งสถานที่ที่เหมาะสมในการสอบสวนปากคำเด็กที่ในประเทศเรามีความพร้อมสามารถรองรับได้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่ในสภาพความจริงปัจจุบันในแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัตินี้ให้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นสอบสวนซึ่งกฎหมายกำหนดให้เป็นภาระหน้าที่ของพนักงานสอบสวนให้เป็นผู้แจ้งนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ พนักงานอัยการ ทนายความ และบุคคลที่เด็กขอให้อยู่ในการสอบสวนปากคำด้วยนั้น และให้แยกสอบสวนปากคำเด็กในห้องสอบสวนโดยเฉพาะ ไม่ปะปนกับผู้ใหญ่ และให้มีการบันทึกภาพและเสียงเพื่อใช้เป็นพยานในชั้นศาลด้วย ล้วนแต่เป็นปัญหาในการปฏิบัติงาน เนื่องจากความไม่พร้อมของสถานที่ บุคลากร วิธีการทำงาน อุปกรณ์ และงบประมาณ ตลอดจนทั้งการสนับสนุนที่ดีจากผู้บังคับบัญชา โดยเฉพาะพนักงานสอบสวน ซึ่งตามกฎหมายเป็นผู้มีภาระหน้าที่ในการติดต่อและประสานงานต่างๆ หากแต่จากทางปฏิบัติเป็นหน่วยงานเดียวที่ปฏิบัติไปแล้วไม่ได้มีงบประมาณส่วนใดมาสนับสนุนเหมือนหน่วยงานอื่น อาทิ เช่น ค่าตอบแทน ในการสอบสวนซึ่งหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ พนักงานอัยการ และทนายความ ต่างก็ได้ค่าตอบแทนเป็นรายคดีทั้งนั้น คงมีแต่พนักงานสอบสวนที่เป็นตำรวจหน่วยงานเดียวกันที่ไม่ได้ค่าตอบแทนดังกล่าว ดังนั้นหากไม่มีการแก้ไขข้อบกพร่องและไม่มีการกำหนดหรือบันทึกข้อตกลงร่วมกันในการทำงานแล้วการดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของการแก้ไขพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

อาญาดังกล่าวย่อมเป็นไปได้ยาก ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้บังคับทั่วราชอาณาจักร สำหรับในกรุงเทพมหานครและจังหวัดใหญ่ๆ การติดต่อนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ พนักงานอัยการ ทนายความ อาจจะไม่ค่อยมีปัญหา แต่ในจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะจังหวัดเล็กๆ ซึ่งสภาพทางภูมิศาสตร์และเทคโนโลยีการสื่อสารไม่เอื้ออำนวยด้วยแล้ว การที่บุคคลดังกล่าวข้างต้นจะเข้าร่วมฟังการสอบสวนตามกฎหมายบัญญัติย่อมเกิดปัญหาในทางปฏิบัติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้จะมีบทบัญญัติไว้ว่าในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็ก โดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งอยู่ร่วมด้วยก็ได้แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน และมีให้ถือว่าการถามปากคำผู้เสียหาย พยานหรือผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในกรณีดังกล่าวที่ได้กระทำไปแล้วไม่ชอบด้วยกฎหมายไว้แล้วก็ตามก็จะเป็นช่องว่างให้เกิดการละเว้นการปฏิบัติ และจะส่งผลต่อไปในอนาคตที่จะกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป

ฉะนั้นจึงควรแก้ไขในมาตรา 133 ทวิ วรรคแรก โดยกำหนดให้การคุ้มครองเฉพาะในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการชุลมุนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรร โชก ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ โดยการตัดความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กร้องขอออกไป ปริมาณคดีที่เข้าสู่ระบบการสอบสวนในการคุ้มครองเด็กดังกล่าวจึงจะสอดคล้องกับความพร้อมในการปฏิบัติหลายๆ ด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในกรณีศึกษาครั้งนี้ผู้ทำการศึกษามีความมุ่งหมายจะศึกษาวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะในมาตรา 133 ทวิ วรรคแรก ต้องให้มีการแก้ไขให้ได้รับความคุ้มครองเฉพาะในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการชุลมุนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรร โชก ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการก็น่าจะเพียงพอแล้ว และในมาตรา 133 ทวิ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 ที่ต้องจัดให้เด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีในฐานะเป็นผู้เสียหายหรือ

พยานชี้ตัวบุคคลใด ซึ่งเป็นการชี้ตัวบุคคลทุกประเภท โดยแต่เดิมมีขอบเขตเฉพาะการชี้ตัวผู้ต้องหาเท่านั้น และต้องจัดให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย และต้องการจะชี้ให้เห็นว่าการสอบสวนคดีเด็กเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลได้นั้นควรจัดให้มีหน่วยงานพิเศษขึ้นในองค์กรที่รับผิดชอบทั้งภาครัฐและเอกชน มีบุคลากรที่รับการฝึกอบรมเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กจนมีความรู้ความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาชีพมาร่วมกันศึกษาค้นหาความจริงในการรวบรวมพยานหลักฐาน และการดูแลคุ้มครองทางสังคมตลอดจนการบำบัดเยียวยาเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อจะทำให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก
2. เพื่อศึกษากฎหมายว่าด้วยการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็กของประเทศไทย และต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอบสวนผู้เสียหาย และพยานที่เป็นเด็ก
4. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก
5. เพื่อศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็ก

สมมติฐานของการศึกษา

กฎหมายว่าด้วยการสอบสวนผู้เสียหายและพยาน ยังมีประสิทธิภาพที่ไม่เพียงพอไม่เหมาะสม มีปัญหาเรื่องคดีที่เข้าสู่กระบวนการสอบสวนตามมาตรา 133 ทวิ วรรคแรก มีมากจนเกินไป ตามมาตรา 133 ตริ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 ซึ่งคุ้มครองเด็กเพิ่มขึ้นในการชี้ตัวบุคคล ซึ่งส่งผลให้มีปัญหาเรื่ององค์กรที่จะปฏิบัติการในการสอบสวนเด็กและอุปกรณ์งบประมาณไม่เพียงพอ ความไม่ชัดเจนในบทบาทหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ในการสอบสวนเด็ก จึงเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการบังคับใช้กฎหมาย ต้องกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย ในมาตรา 133 ทวิ วรรคแรกใหม่ และแนวทางปฏิบัติให้ชัดเจนเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล

ขอบเขตของการศึกษา

จะทำการศึกษาหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดตามกฎหมายรัฐธรรมนูญตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 26 พ.ศ.2550 มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนเด็ก เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาต่างๆ ในตัวกฎหมายดังกล่าวที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานในชั้นสอบสวนในการสอบสวนเด็กเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ใช้วิธีการศึกษา การค้นคว้า รวบรวมข้อมูลการวิจัยเอกสาร กล่าวคือศึกษาจากตัวบทกฎหมายทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก ศึกษาจากอินเทอร์เน็ต เอกสาร วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ระเบียบข้อบังคับต่างๆ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องกับมาตรการในการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก
2. เพื่อทราบถึงกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็กของประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการสอบสวนผู้เสียหาย และพยานที่เป็นเด็ก
4. เพื่อทราบถึงผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการสอบสวนผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็ก
5. เพื่อทราบแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอบสวนผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็ก